

Nr 52.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt, jämte i ämnet väckta motioner.

(1:a avd.)

I en den 24 mars 1950 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 227, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt.

Rörande författningsförslagets lydelse får utskottet hänvisa till propositionen (s. 2—4).

Beträffande *propositionens huvudsakliga innehåll* må nämnas, att i propositionen föreslås den ändringen i 9 § förordningen om nöjesskatt, att nöjesskatten vid nedsättning av biljettpriset för viss grupp eller vissa grupper av deltagare skall beräknas efter det faktiskt erlagda priset i stället för — såsom för närvarande gäller — det ordinarie priset. Vidare föreslås jämkningar i bestämmelserna i 15 § om rätt för ideella organisationer m. fl. att erhålla viss befrielse från nöjesskatt.

Till utskottets behandling ha överlämnats de i anledning av propositionen väckta likalydande *motionerna* I: 477 av herrar *Gottfrid Karlsson* och *Falk* samt II: 565 av herr *Ohlsson* i Kastlösa m. fl., vari hemställts, att riksdagen måtte besluta sådan ändring i den föreliggande propositionen att 15 § nöjesskatteförordningen »erhåller följande lydelse:

15 §.

Där organisation — — — överstiger 75 kronor. Folketshusförening eller — — — inbetalda avgifterna.»

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det i motionerna framställda yrkandet, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen II: 565.

Av statsrådsprotokollet i ärendet inhämtas bl. a. följande:

Genom beslut den 28 april 1949 har Kungl. Maj:t uppdragit åt riksräkenskapsverket att verkställa en översyn av förordningen om nöjesskatt i syfte att, utan ändring av de grundläggande bestämmelserna, åstadkomma sådana jämkningar i förordningen, som med hänsyn till vunna erfarenheter kunde anses påkallade. Enligt vad av samma beslut framgår borde vid översynen beaktas de synpunkter som anförts i särskilda skrifter den 10 oktober 1947 från Svenska simförbundet, den 6 november 1947 och den 17 augusti 1948 från Folkets parkers centralorganisation samt den 13 december 1948 från länsstyrelsen i Västmanlands län ävensom i en inom finansdepartementet upprättad, den 8 december 1947 dagtecknad promemoria angående vissa ändringar i 15 och 25 §§ förordningen om nöjesskatt och över denna promemoria avgivna utlåtanden.

Med en den 31 januari 1950 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrivelse har riksräkenskapsverket framlagt förslag till vissa ändringar i förordningen om nöjesskatt. I skrivelsen har riksräkenskapsverket närmare behandlat följande spörsmål rörande nöjesbeskattningen, nämligen dels nöjesskattens beräkning vid nedsättning av biljettpriset (9—11 och 21 §§), dels skattebefrielse för vissa organisationer (15 §), dels rätten att delegera kommuns beslutanderätt i nöjesskattefrågor (25 §), dels utformningen av restaurangdansbeskattningen (8 §), dels skattebefrielse för tillställningar som tjäna vetenskapligt ändamål eller som anordnas i undervisnings- eller uppfostrings-syfte (14 §) dels ock besvär rätt för representant för kronan (30 §). Det av riksräkenskapsverket framlagda förslaget innefattar ändringar i 9—11, 15, 21 och 25 §§ förordningen om nöjesskatt; däremot har ämbetsverket icke ansett sig böra förorda några ändringar i 8, 14 och 30 §§ samma förordning.

Över riksräkenskapsverkets skrivelse ha, efter remiss, *utlåtanden* avgivits av statskontoret, överståthållarämbetet (med bifogande av yttrande från exekutionsdirektören i Stockholm A. N. V. Lundberg), länsstyrelserna i Södermanlands, Östergötlands, Malmöhus, Göteborgs och Bohus, Örebro, Västmanlands, Gävleborgs och Västernorrlands län, Svenska stadsförbundet, Svenska landskommunernas förbund, Folkets parkers centralorganisation, Folketshusföreningarnas riksorganisation, Svenska teaterförbundet samt Riksteaterns centralstyrelse. Vidare ha yttranden inkommit från Sveriges biografägareförbund och Stadsteatern Norrköping—Linköping, kretsteater för Östergötland förening u. p. a.

I propositionen behandlas de förslag till ändringar i nöjesskatteförordningen, som framlagts av riksräkenskapsverket i dess förenämnda skrivelse. Några förslag till ändringar i 8, 14 och 30 §§ samma förordning ha sålunda icke upptagits i propositionen.

Angående motiveringen för de i propositionen framlagda förslagen tillåter sig utskottet hänvisa till nämnda statsrådsprotokoll. Redogörelsen härutinnan återfinnes å nedan angivna sidor i propositionen, nämligen:

Nöjesskattens beräkning vid nedsättning av biljettpriset (9—11 §§) s. 6—14.

Skattebefrielse för vissa organisationer (15 §) s. 15—26; samt

Övriga ändringsförslag (21 och 25 §§) s. 26—27.

I *motionerna I: 477 och II: 565* har anförts i huvudsak följande. Möjligheterna att erhålla skattelindring enligt 15 § vore helt beroende av huruvida vederbörande organisation hade den styrka och storlek som erfordrades för att ordna ett program, där bland annat dans eller biografföreställning icke inginge som huvudsaklig del. Det vore uppenbart, att denna begränsning i fråga om skattebefrielse i praktiken hårdast drabbade landsbygdens i flesta fall små organisationer, som icke kunde påräkna tillräcklig publikanslutning som underlag för ett så sammansatt program att skattebefrielse kunde erhållas. Av en publik som i de flesta fall icke uppginge till mer än 100—200 personer ginge det givetvis icke att kräva så höga avgifter att dessa täckte kostnaderna för ett ur skattesynpunkt fördelaktigt program. Inkomsterna kunde med andra ord icke bära utgifterna för musik, talare och artister eller vad som kunde tänkas arrangeras, utan här vore man nödsakad välja ett program, som begränsade kostnaderna till vad publiken rimligen kunde bära. Då föredrag och dylikt i regel icke gäve något netto, vore dansen för dessa organisationer det enda som kunde giva nödvändigt kassatillskott åt rörelsen. Skatten å biografbiljetter drabbade också synnerligen hårt just de mindre organisationerna vare sig lokaler uthyrdes eller den lokalägande organisationen själv hade bio. På grund av den hårda beskattningen hade de lokalägande organisationerna ute på landsbygden i allt större utsträckning måst begära kommunala anslag till sin verksamhet, och i regel beviljades sådana anslag. En hel del sökte kringgå förordningen om nöjesskatt genom att anordna tillställningar vartill viss eller vissa organisationers medlemmar inbjudits för att ge det hela sken av enskild tillställning och därmed undgå nöjesskatt. Då dessa små organisationer ute på landsbygden ur samhällets synpunkt måste betraktas som lika gagnande som motsvarande organisationer i städer och tätorter, vore det av vikt att deras verksamhet icke onödigtvis försvårades. Motiveringen för införandet av dessa undantagsbestämmelser om befrielse från nöjesskatt hade varit och vore väl alltjämt att man därmed skulle påverka nöjeslivets inriktning. Huruvida man i någon mån lyckats med detta undandrog sig motionärernas bedömande, men motionärerna hölle för troligt att dessa åtgärder icke haft det ringaste inflytande på detta område.

I anledning av yrkandet i *motionerna* att lindring i nöjesbeskattningen skulle få åtnjutas enligt 15 § oavsett tillställningens art må erinras — såvitt angår *tillkomsten av nu gällande bestämmelser* — att undantaget i 15 § beträffande dans och biografföreställning tillkom i samband med nöjesbeskattningens omläggning år 1945. Detta undantag motiverades av 1945 års bevillningsutskott (betänkande nr 66) med att man därigenom ville stimu-

lera de ideella organisationerna att anordna nöjeställningar av mera högklassigt innehåll. Vidare framhölls, att detta villkor vore såvitt anginge danstillställningar särskilt motiverat även ur den synpunkten att införandet av en enhetstaxa å 15 procent innebure i förhållande till tidigare gällande bestämmelser en betydande reducering av nöjesskatten för dessa tillställningar.

Utskottet. I den föreliggande propositionen nr 227 ha mera väsentliga ändringar i nöjesbeskattningen föreslagits i två hänseenden, nämligen *dels* såvitt angår sättet för nöjesskattens beräkning vid nedsättning av biljettpriset för viss grupp eller vissa grupper av deltagare (9—11 §§ nöjesskatteförordningen) och *dels* beträffande omfattningen av den rätt till lindring i nöjesbeskattningen som enligt 15 § nöjesskatteförordningen medges för vissa ideella organisationer m. fl.

Vad först angår sättet för beräkning av nöjesskatten vid nedsättning av biljettpriset vid gruppabonnemang innebär det i propositionen framlagda förslaget att nöjesskatten i dylika fall skall beräknas på det faktiskt erlagda biljettpriset i stället för — såsom för närvarande gäller — det ordinarie biljettpriset.

Såsom föredragande departementschefen anført innebär det i propositionen framlagda förslaget en viss förenkling vid tillämpningen av nöjesskatteförordningen. Såsom en fördel med detta förslag bör vidare framhållas att stadsteatrarna och med dessa likställda företag komma att få åtnjuta en viss lättnad i nöjesbeskattningen, vilket får anses rimligt med hänsyn till den verksamhet dessa företag bedriva. I fråga om möjligheterna att upprätthålla en effektiv kontroll över nöjesskatten därest de föreslagna ändringarna genomföras torde det kunna antagas, att kontrollmöjligheterna visserligen bli va sämre än enligt nu gällande ordning, men några allvarigare farhågor härför anser utskottet sig icke böra hysa, i synnerhet som även de remissinstanser, på vilka skattekontrollen närmast vilar, godtagit förslaget i fråga. Slutligen vill utskottet understryka, att ändringarna i berörda hänseende icke kunna anses vara av någon mera väsentlig ekonomisk betydelse vare sig för staten eller för de kommuner vilka beröras av nämnda ändringar.

I enlighet härmed tillstyrker utskottet Kungl. Maj:ts förslag i förevarande del.

Beträffande härefter de föreslagna ändringarna i 15 § nöjesskatteförordningen framgår av den i propositionen omnämnda utredningen, att ifrågasvarande bestämmelser å ena sidan vållat avsevärda tillämpningssvårigheter och å andra sidan icke medfört lindring i nöjesbeskattningen i den omfattning som torde ha avsetts vid bestämmelsernas tillkomst.

Det får anses ligga i sakens natur, att så länge nöjesskattelagstiftningen rör sig med en sådan konstruktion, att vissa organisationer, vilkas syften angivas med en mera allmänt hållen definition, men däremot icke andra organisationer anses böra erhålla lindring i nöjesbeskattningen, svårigheter

alltid skola uppkomma vid gränsdragningen mellan dessa två grupper av organisationer. Å andra sidan bör självfallet eftersträvas att göra denna gränsdragning så enkel och lätt att tillämpa som möjligt.

Enligt det i propositionen framlagda förslaget har förevarande gränsdragning skett med beaktande av föreskriften i 38 § förordningen om arvsskatt och gåvoskatt, däri stadgas att från gåvoskatt äro befriade stiftelser med huvudsakligt syfte att främja religiösa, välgörande, sociala, politiska, konstnärliga, idrottsliga eller andra därmed jämförliga kulturella eller eljest allmännyttiga ändamål. Emellertid har i propositionen samtidigt föreslagits den kompletterande regeln — i 15 § andra stycket — att folketshusförening eller liknande organisation med uppgift att tillhandahålla samlingslokal städse skall hänföras till den grupp av organisationer som är berättigad till lindring i nöjesbeskattningen.

Såvitt utskottet kunnat finna måste den i propositionen förordade gränsdragningen — jämförd med vad för närvarande gäller — anses i flera hänseenden enklare och bättre stå i överensstämmelse med de uttalanden som gjordes under förarbetena till 15 § i dess nuvarande lydelse.

Beträffande tolkningen av 15 § i den lydelse paragrafen erhållit i propositionen må till en början hänvisas till att i förslaget tydligt utsagts, att folketshusföreningar skola hänföras till den grupp av organisationer, för vilka skattelindring beviljas därest övriga förutsättningar härför äro för handen. Till samma grupp böra hänföras bygdegårdsföreningar och andra liknande sammanslutningar med uppgift att tillhandahålla samlingslokal. Å andra sidan föreligger enligt propositionen icke samma ovillkorliga rätt till skattelindring för exempelvis folkparksföreningarna; huruvida en sådan förening äger åtnjuta skattelindring eller icke blir beroende av om föreningen — enligt sina stadgar och sin verksamhet — kan anses ha till huvudsakligt syfte att främja något i 15 § första stycket angivet ändamål eller ha till uppgift att tillhandahålla samlingslokal. I det praktiskt betydelsefulla fallet där inom en folkpark finnes en lokal, som är att anse såsom samlingslokal, bör sålunda under nyssnämnda förutsättning skattelindring kunna få åtnjutas för nöjestillställning — exempelvis en teaterföreställning eller en konsert — som anordnas i sagda lokal. Emellertid förekommer på flera håll, att en teaterföreställning som anordnas av en folkparksförening inom folkparkens område icke hålles i en teater- eller samlingslokal i vanlig mening utan äger rum — under i övrigt likartade förhållanden — från en friluftsscen inom folkparkens område. För en teaterföreställning som anordnas under sist angivna omständigheter synes det lika motiverat med en lindring i nöjesbeskattningen enligt 15 § som i de fall där teaterföreställningen äger rum i en verklig teater- eller samlingslokal inom folkparksområdet. Med hänsyn härtill synes det rimligt, att ingen skillnad göres mellan nu berörda fall.

Därest i anslutning till en teaterföreställning inom folkparksområdet förekomma dans eller marknads- och tivolinöjen bör frågan om rätt till skattelindring bedömas med ledning av stadgandet i 19 § nöjesskatteförordningen d. v. s. uppbördsmyndigheten måste pröva vilken del av tillställningen som

är den huvudsakliga. Utskottet vill vidare påpeka, att enligt det framlagda förslaget må skattelindring icke åtnjutas av varje organisation, som har till huvudsakligt syfte att främja kulturella eller eljest allmännyttiga ändamål; såsom villkor för skattelindringen skall nämligen ytterligare gälla att sådant ändamål skall vara jämförligt med övriga i paragrafen angivna särskilda ändamål. Nyssnämnda bestämning »allmännyttiga ändamål» har således en mera begränsad betydelse i den föreslagna nya 15 § än motsvarande bestämning i 16 §. I anledning av remissutlåtandet från länsstyrelsen i Västmanlands län må framhållas att de av länsstyrelsen omnämnda föreningarna — hobby-, husmoders- och badortsföreningar — såsom regel icke torde kunna erhålla skattelindring enligt 15 § i den lydelse paragrafen erhållit i propositionen; detsamma synes vara fallet med resoorganisationen och föreningar för motorsport. Vad särskilt angår stadsteaterföreningarna torde dessa i regel böra anses såsom organisationer, vilka ha till huvudsakligt syfte att främja konstnärliga eller andra därmed jämförliga kulturella ändamål. För dylik organisation kan alltså skattelindring ifrågakomma, och detta gäller även om organisationen utgöres av en ekonomisk förening eller ett aktiebolag.

I 15 § — såväl enligt dess nu gällande lydelse som enligt det i propositionen framlagda förslaget — är upptagen ytterligare en gränsdragning, nämligen mellan befrielsekvalificerade nöjeställningar och sådana vilka icke kvalificera för lindring i nöjesbeskattningen. Denna gränsdragning — som i sin mån, särskilt vid sammansatta tillställningar, bidragit till att öka svårigheterna vid tillämpningen av 15 § — har i förslaget skett sålunda, att skattelindring icke skall ifrågakomma med avseende å tillställning, i vilken till huvudsaklig del ingår dans eller marknads- och tivolinöjen eller biografföreställning med visst undantag.

Mot nu nämnda gränsdragning har kritik anförts i de likalydande motionerna I: 477 av herrar Gottfrid Karlsson och Falk samt II: 565 av herr Ohlsson i Kastlösa m. fl. I dessa motioner har yrkats, att lindring i nöjesskatten enligt 15 § skulle få åtnjutas oavsett tillställningens art. I anslutning till dessa motioner har i utskottet framförts även den synpunkten, att från rätten till skattelindring borde generellt undantagas biografföreställningar (med samma undantag som för närvarande) samt marknads- och tivolinöjen men däremot icke dans.

Enligt utskottets mening skulle en utvidgning av bestämmelserna i 15 § på så sätt, att skattelindring skulle få åtnjutas även för danstillställningar, få till resultat, att — då dylika tillställningar på landsbygden huvudsakligen anordnas av befrielseberättigade organisationer — någon nöjesskatt över huvud taget icke skulle komma att utgå för danstillställningar utanför tätorter. Utskottet vill därjämte erinra om att de år 1945 beslutade ändringarna i nöjesbeskattningen — vilka inneburo bl. a. att det dittills gällande 3-taxestaxsystemet ersattes med en enhetstaxa om 15 procent — medförde för danstillställningarnas del en nedsättning av nöjesskatten till nära hälften. Att på sätt i motionerna föreslagits ytterligare lindra nöjesbeskattningen för

tillställningar av nu ifrågavarande slag anser utskottet icke motiverat, icke ens om tillställningen anordnas av organisation som i och för sig kan hänföras under 15 §. Utskottet finner det ej heller böra ifrågakomma att skattelindring må åtnjutas för biografföreställning (med hittillsvarande undantag) eller för marknads- och tivolinöjen.

Vid sitt ställningstagande till det i propositionen framlagda förslaget till ändringar i 15 § har utskottet — framför allt med hänsyn till att svårigheter måste uppkomma även efter det förslaget genomförts att på ett enkelt och otvetydigt sätt bestämma gränsen mellan befrielseberättigade och icke-befrielseberättigade organisationer — hyst vissa betänkligheter mot att förorda förslaget i fråga. Såsom förut anförts har utskottet emellertid ansett sig kunna konstatera, att 15 § i sin lydelse enligt propositionen närmare anknyter till den ursprungligen framförda motivering för att tillskapa en skattelindring för vissa organisationer samt dessutom är enklare till sin konstruktion än de nuvarande mycket invecklade bestämmelserna i 15 §.

Med hänsyn till vad sålunda anförts anser utskottet sig kunna i huvudsak tillstyrka Kungl. Maj:ts förslag såvitt angår ändringarna i 15 §. För att undvika den ojämnhet som enligt vad förut antytts kan befaras uppkomma vid nöjesbeskattningen av teaterföreställningar inom folkparksområden torde emellertid enligt utskottets mening en jämkning böra vidtagas i den i propositionen föreslagna författningstexten. I sådant hänseende föreslår utskottet, att 15 § andra stycket utvidgas på så sätt att folkparksförening helt likställes med folketshusförening. Det praktiska resultatet av en dylik utvidgning torde bliva, att inom folkparksområden anordnade teaterföreställningar eller konserter — oavsett om tillställningarna hållas i en samlingslokal eller på en friluftsscen — berättiga till skattelindring enligt 15 §. Då huvuddelen av nöjestillställningarna inom folkparksområden uppenbarligen utgöras av dans och tivolinöjen — för vilka någon skattelindring icke förordats vare sig i Kungl. Maj:ts förslag eller av utskottet — medan däremot teaterföreställningar och konserter förekomma såsom det huvudsakliga programmet endast vid enstaka tillfällen, torde den nu ifrågasatta ändringen i 15 § vara av förhållandevis begränsad räckvidd. Genom en sådan ändring som den här föreslagna skulle, såvitt utskottet kunnat finna, helt tillgodoses de önskemål som framställes i Folkets parkers centralorganisations framställning den 6 november 1947, däri yrkats att skattebefrielse enligt 15 § måtte medgivas för de folkliga organisationernas konsert- och teaterverksamhet.

På sätt framgår av det förut anförda kan utskottet icke tillstyrka de likalydande motionerna I: 477 och II: 565.

I propositionen ha slutligen föreslagits vissa jämkningar i 21, 23 och 25 §§ nöjesskatteförordningen. Mot dessa ändringsförslag, som huvudsakligen beröra tekniska detaljer i nöjesbeskattningen, har utskottet icke något att erinra.

Under åberopande av vad i det föregående anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen måtte — med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 227 icke kunnat av riksdagen oförändrad bifallas — antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt med den ändringen, att i 15 § andra stycket efter ordet »eller» tilläggas orden »folkparksförening, så ock annan»; samt

B) att de likalydande motionerna I: 477 av herrar Gottfrid Karlsson och Falk samt II: 565 av herr Ohlsson i Kastlösa m. fl. icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 11 maj 1950.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Elon Andersson, Sjödahl, Velander, Heüman, Franzon, Niklasson, Wehtje, Falk, Ramberg och Werner; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Björklund, Sandberg, Sundström, Hagberg i Malmö, Nilsson i Kristinehamn, Sjölin, Ohlsson i Kastlösa, Johnsson i Skoglösa och Åqvist.

R e s e r v a t i o n

av herrar *Falk, Nilsson* i Kristinehamn och *Ohlsson* i Kastlösa, vilka ansett, att utskottets yttrande och hemställan bort hava följa lydelse:

»I den föreliggande — — — (= utskottet s. 4 rad 7 uppfifrån — s. 5 rad 5 nedifrån) — — — nu berörda fall.

Därest i anslutning till en teaterföreställning inom folkparksområdet förekommer marknads- och tivolinöjen, bör frågan om rätt till skattelindring bedömas med ledning av stadgandet i 19 § nöjesskatteförordningen d. v. s. uppborndsmyndigheten måste pröva vilken del av tillställningen som är den huvudsakliga. Utskottet vill vidare — — — (= utskottet s. 6 rad 1 uppfifrån — s. 6 rad 11 nedifrån) — — — däremot icke dans.

Utskottet anser sig med anledning av motionerna böra föreslå den ändringen av bestämmelserna i 15 § att skattelindring medgives även om i programmet skulle till huvudsaklig del ingå dans, varemot sådan skattelindring ej bör förekomma med avseende å tillställning, som till huvudsaklig del består av marknads- och tivolinöjen eller biografföreställning med visst undantag.

Vid sitt ställningstagande — — — (= utskottet s. 7 rad 6 uppfifrån — s. 7 rad 17 nedifrån) — — — enligt 15 §.

I propositionen ha slutligen föreslagits vissa jämkningar i 21, 23 och 25 §§ nöjesskatteförordningen. Mot dessa ändringsförslag, som huvudsakligen beröra tekniska detaljer i nöjesbeskattningen, har utskottet icke något att erinra.

Under återopandande av vad i det föregående anförts får utskottet hemställa, att riksdagen måtte — med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 227 icke kunnat av riksdagen oförändrad bifallas, samt i anledning av de likalydande motionerna I: 477 av herrar *Gottfrid Karlsson* och *Falk* samt II: 565 av herr *Ohlsson* i Kastlösa m. fl. — antaga det vid propositionen fogade förslaget till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt med den ändringen, att 15 § i nämnda förslag skall erhålla följande lydelse:

15 §.

Där organisation, som har till huvudsakligt syfte att främja religiösa, välgörande, sociala, politiska, konstnärliga, idrottsliga eller andra därmed jämförliga kulturella eller eljest allmännyttiga ändamål och som under de senast förflutna fem åren icke lämnat utdelning åt sina medlemmar, anordnar nöjestillställning, åtnjutes befrielse från nöjes-

skatt till den del skatten för varje tillställning icke överstiger 75 kronor. Vad nu sagts skall dock icke gälla med avseende å tillställning, i vilken till huvudsaklig del ingår marknads- och tivolinöjen eller biografföreställning med undantag för sådan filmföreläsning, som genom sitt ämneval är ägnad att direkt främja organisationens syfte.

Folketshusförening eller folkparksförening, så ock annan liknande organisation med uppgift att tillhandahålla samlingslokal skall anses såsom organisation varom i första stycket förmåles, ändå att dess huvudsakliga syfte icke är att främja ändamål som i nämnda stycke sägs.»